

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní žalobce: **A. T.**, zast. JUDr. Beátou Kolcunovou, advokátkou, se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2014, č. j. MV-5392-4/SO-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2018, č. j. 6 A 29/2015 - 50,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 12. 2013, č. j. OAM-2293-13/ZR-2013, jímž byla podle § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byl stanoven výjezdní příkaz na 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

[2] Žalobce v žalobě namítal, že se neztotožňuje s názorem žalovaného, že závažně narušil veřejný pořádek ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že drobná krádež, za kterou byl pravomocně odsouzen, je dle dikce zákona

přečinem, a proto nelze v jeho případě hovořit o závažném narušení veřejného pořádku, za které lze považovat jen zločin. Dále uvedl, že i v takovém případě by musel správní orgán prokázat opakovaný a závažný způsob narušení veřejného pořádku.

[3] Dále žalobce namítal, že rozhodnutí je s ohledem na § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců vůči němu nepřiměřené, jelikož se jedná o zásah do jeho soukromého a rodinného života. Uvedl, že na území České republiky žije 13 let, přičemž není v kontaktu s nikým v domovské zemi a jeho celá rodina žije na území České republiky. Každý má právo na rodinný život a napadeným rozhodnutím bylo toto právo žalobci znemožněno. Uvedl, že dostal příslib práce, ke kterému také soud přihlédl při jeho podmínečném propuštění.

[4] Městský soud žalobu zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem. K námitce, v níž žalobce rozporoval závěr žalovaného, že závažným způsobem narušil veřejný pořádek ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, soud uvedl, že je třeba vždy při aplikaci tohoto ustanovení posuzovat konkrétní individuální okolnosti daného případu, přičemž se soud neztotožnil s názorem žalobce, který aplikaci tohoto ustanovení zjednodušil na to, že zločin je závažné narušení veřejného pořádku, přečin nikoli. Správní orgán se dle názoru soudu aplikací tohoto ustanovení a výkladem tohoto neurčitého právního pojmu zabýval, přičemž v napadeném rozhodnutí osvětlil, z jakých důvodů posoudil jednání žalobce jako závažný způsob narušení veřejného pořádku.

[5] Soud dále uvedl, že vzhledem k množství spáchaných trestných činů a jejich časovému sledu je tento závěr žalovaného oprávněný a odůvodněný. Žalobce byl odsouzen celkem 7x, z toho v roce 2013 hned 5x, přičemž k tomu navíc páchal přestupky. Dále je také třeba přihlédnout k tomu, že se četnost páchání trestných činů nesnižovala, ale naopak zvyšovala, a že žalobce byl v rozhodné době závislý na heroinu, což svědčilo o hrozbě toho, že by mohl trestnou činnost páchat i v budoucnu. Soud tak k této žalobní námitce uzavřel, že aplikace § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců byla v souladu se zákonem.

[6] Stejně tak byla dle soudu v souladu se zákonem i aplikace ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) téhož zákona, jelikož žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, což je doloženo ve správním spisu.

[7] K námitce nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí městský soud konstatoval, že neshledal, že by důsledky zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky byly nepřiměřené důvodu pro zrušení tohoto pobytového statusu, a to i s ohledem na dopady do soukromého a rodinného života žalobce. V daném případě je z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zřejmé, že se tyto zabývaly přiměřeností rozhodnutí o žalobcově pobytu. Je nesporné, že žalobce je dospělý, samostatný a v době vydání rozhodnutí na území České republiky neměl práci, pouze její příslib. Skutečnost, že na území České republiky žije i jeho matka, bratr a sestra však nemůže představovat v případě návratu žalobce do vlasti nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života, neboť zrušením platnosti žalobcova trvalého pobytu nebude pobytové oprávnění zbytku rodiny nijak dotčeno. Takovou skutečností není ani

to, že má žalobce na území České republiky přítelkyni, jelikož její pobyt není na pobytu žalobce nijak závislý. Soud tak dospěl k závěru, že napadeným rozhodnutím nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobce, a proto ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Stěžovatel namítá, že soud se nezabýval otázkou nepřiměřenosti zrušení oprávnění k trvalému pobytu, a to konkrétně tím, že stěžovatel v současné době žije již přes deset let v České republice, je plně adaptován a nedovede si představit, že se bude muset zpět navrátit do své rodné země, nemá finanční prostředky k tomu, aby mohl žít v zemi pro něho cizí, kde má sice otce, ale jeho vztahy s otcem nejsou dobré.

[9] Soud nepostupoval v souladu s Listinou základních práv a svobod, a porušil tak právo na soukromý život, poněvadž vzhledem k tomu, že je státním příslušníkem cizí země, bude mu znemožněn kontakt s matkou, bratrem a dcerou a taktéž s jeho družkou, která je občankou České republiky. Argumentace, že si neumí a neuměl obstarat práci, je lichá, sám se o to snažil, ale vzhledem k tomu, že neměl pobytové oprávnění a nemohl práci vykonávat, snažil se na občasných brigádách.

[10] Soud špatně vyhodnotil porušení veřejného pořádku, stěžovatel byl odsouzen sice opakovaně za trestnou činnost, ale za drobné krádeže, které pramenily z důvodu závislosti, kdy v současné době již závislý na drogách není, má na své jednání náhled, odpykává si trest a taktéž navštěvuje terapeuticko - výchovný program ve Věznici Všehrdy.

[11] Stěžovatel se nedopustil provinění, které by bylo závažným trestným činem. Rozhodnutí představuje velmi citelný zásah do soukromého a rodinného života, jelikož stěžovatel nemá žádné pevné zázemí v Rusku, pevná vazba je v České republice, má zde matku, bratra a taktéž i sestru a v současné době plánuje založit rodinu se svou družkou.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s posouzením věci městským soudem a navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti

[13] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže *cizinec*

opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.

[16] Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015 Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže *byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody*.

[17] Pro oba citované důvody zrušení trvalého pobytu stanoví zákon o pobytu cizinců v § 77 odst. 2 podmínku, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že se nedopustil závažného trestného činu. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že závažným porušením veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nemusí být jen trestný čin (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011. č. j. 3 As 4/2010 – 151, č. 2420/2011 Sb. NSS). Není tedy třeba, aby se cizinec dopustil „závažného trestného činu“, což není zákonný pojem, a tato potřeba nevyplývá ani z judikatury. Pro uplatnění důvodu zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců je podstatné posoudit, zda cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek, což nemusí spočívat pouze ve spáchání trestného činu.

[19] V této souvislosti lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013 - 41, podle kterého „[v] *obecné rovině lze vyslovit, že veřejný pořádek zahrnuje vedle norem právních také normy morální, sociální, politické, případně náboženské. Narušením veřejného pořádku závažným způsobem ve smyslu ust. § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců pak logicky může být pouze jednání narušující veřejný pořádek výraznou intenzitou. Pro posouzení závažnosti jednání pak hraje roli řada faktorů, jako je význam porušené normy, forma zavinění apod*.“

[20] V posuzovaném případě shledaly správní orgány naplnění důvodu zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců z toho důvodu, že byl celkem 7x pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu, a to pro spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky (§ 201 zákona č. 141/1961 Sb., trestního zákona), řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění (§ 180d zákona 141/1961 Sb., trestního zákona) a opakovaně pro trestný čin krádeže (§ 205 trestního zákoníku), v jednom případě k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Pět z těchto trestných činů spáchal stěžovatel v roce 2013. Stěžovatel byl také trestán za přestupky proti majetku.

[21] Narušení veřejného pořádku stěžovatelem tedy bylo s ohledem na jeho opakování v krátkém časovém rozmezí značně intenzivní a svědčí o neúctě stěžovatel k právnímu řádu České republiky a úplné absenci výchovného a preventivního působení trestu na stěžovatele. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s městským soudem a správními orgány, že důvod zrušení platnosti trvalého pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců byl naplněn. V této souvislosti je vhodné pro doplnění poukázat na to, že

podle kasační stížnosti je stěžovatel nyní opět ve výkonu trestu odnětí svobody, což zřejmě znamená, že další trestnou činnost páchal i po vydání rozhodnutí žalovaného.

[22] Kromě toho je třeba zdůraznit, že v případě stěžovatele byl dán také důvod podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, jelikož byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Tuto skutečnost ostatně stěžovatel nijak nerozporuje.

[23] Co se týče přiměřenosti do zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele, při zkoumání této otázky je nutné identifikovat intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života v důsledku napadeného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k jeho vydání. V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud na svůj rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, ve kterém konstatoval, že: „[z]*e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu", zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život*."

[24] Dle § 174a zákona o pobytu cizinců *se při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délka pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzita vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že v České republice žije již přes 10 let, je zde plně adaptován a nedovede si představit návrat do vlasti, kterým by mu byl znemožněn kontakt s jeho matkou, bratrem a dcerou a taktéž s jeho družkou, která je občankou České republiky. Městský soud se přitom neměl těmito skutečnosti řádně zabývat.

[26] Městskému soudu je třeba vytknout úvahu, že zrušením povolení k trvalému pobytu stěžovatele nedojde k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, neboť zrušením platnosti žalobcova trvalého pobytu nebude pobytové oprávnění zbytku rodiny nijak dotčeno. Tato argumentace není pro podstatu věci relevantní, protože stěžovatel chce předejít ztrátě vlastního pobytového oprávnění, což by mu v souvislosti s nutností vycestovat z území České republiky znesnadnilo další kontakt s rodinou. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že správní orgány se osobními a rodinnými poměry stěžovatele odpovídajícím způsobem zabývaly, a městský soud se s jejich závěry ztotožnil. Tento dílčí nedostatek odůvodnění napadeného rozsudku proto nevede k jeho nezákonnosti.

[27] Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje se závěrem, že zájem na ochraně veřejného pořádku v posuzovaném případě musí převážit nad právem na soukromý a rodinný život stěžovatele. Jak již bylo konstatováno výše, stěžovatel svým jednáním v souhrnu porušil veřejný pořádek závažným způsobem. Dále je třeba se ztotožnit s žalovaným, že stěžovatel je dospělý, svobodný a bezdětný. Na území České republiky přesídlil až ve věku 13 let, zná tedy jazyk používaný ve své domovské zemi, a z tohoto hlediska by tak pro něj návrat do vlasti nebyl nepřekonatelným problémem. Úroveň integrace stěžovatele do společnosti je nízká, o čemž svědčí jeho mimořádně častá trestná činnost a závislost na heroinu.

[28] Sama skutečnost, že se na území České republiky nacházejí příbuzní stěžovatele, případně jeho přítelkyně, nepředstavuje v případě zrušení jeho pobytového oprávnění nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele. Z hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců je rozhodující povaha a pevnost rodinných vztahů, kterou stěžovatel nijak neprokázal. Není tedy vůbec zřejmé, zda vztahy k uvedeným osobám existují nad rámec formálních příbuzenských vztahů. Ve vztahu k přítelkyni jsou tvrzení stěžovatele pouze obecná a neurčitá a nelze přehlédnout, že se stěžovatel nachází ve výkonu trestu odnětí svobody, ve kterém se nacházel již v době řízení před správními orgány i před městským soudem, což vyvolává pochybnosti o vytvoření pevného partnerského vztahu. Pokud stěžovatel poprvé v kasační stížnosti uvádí, že na území České republiky pobývá též jeho dcera, je třeba uvést, že ani zde stěžovatel nijak nekonkretizuje, o koho se jedná, kdy se jeho dcera měla narodit, a své otcovství nijak nedokládá. Navíc je nutno zdůraznit, že proti závěru žalovaného, že je stěžovatel bezdětný, v řízení před městským soudem nijak nebrojil. I pokud by tedy stěžovatel byl (skutečně) otcem již v době rozhodování žalovaného, jednalo by se nyní o novotu, v řízení o kasační stížnosti nepřípustnou (srov. § 109 odst. 5 s. ř. s.). Pokud by se pak stěžovateli (opravdu) narodila dcera až poté, co rozhodl žalovaný, rovněž by se jednalo o skutečnost, k níž v řízení před správními soudy nelze přihlížet (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.). Nakonec ani stěžovatelem uplatňovanou skutečnost, že je nyní ve výkonu trestu odnětí svobody a „odpykává si trest“, nelze hodnotit nijak pozitivně.

[29] Je také třeba připomenout, že zrušením oprávnění k trvalému pobytu stěžovatel pozbývá pouze „nejsilnější“ pobytové oprávnění, což ho nezbavuje možnosti pobývat na území na základě jiného pobytového oprávnění. Zrušení trvalého pobytu není zákazem pobytu na území České republiky.

[30] Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že nerozhodoval samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (který stěžovatel nijak neodůvodnil), neboť ve věci samé rozhodl bez zbytečného odkladu poté, co obdržel spisy městského soudu a správních orgánů, a poté, co stěžovatel kasační stížnost doplnil o důvody. Za takových okolností by bylo rozhodnutí o odkladném účinku kasační stížnosti nadbytečné.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[31] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[32] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 7. listopadu 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu